

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 151 stemmer

Den næste sag på dagsordenen var:

4) *Anden behandling af:*

Forslag til finanslov for 1980.

(Lovforslag nr. L 1. Fremsat 7/11 79. Første behandling 7/11 79. Betænkning 15/11 79).

Der var stillet 13 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene, lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Glensgård (FP):

Det var ikke alle de ord, statsministeren netop fremkom med, der var forkerte; der var nogle enkelte rigtige ord imellem. Bl. a. sagde statsministeren, at det ikke kunne nytte noget at hæve skatterne, fordi vi derved ville få en forøget arbejdsløshed. Det er jeg enig med statsministeren i, men modsætningsvis kan vi også slutte, at en nedsættelse af skatterne vil være til gavn for beskæftigelsen, og det er klart, at når vi nu skal behandle ændringsforslag til finansloven, må vi også se på skatterne under § 1.

Men hvad er det, regeringen lægger op til? Er det en nedsættelse af skatterne i Danmark? Nej, det er det ikke. Tværtimod vil regeringen forhøje skatterne i Danmark. Har regeringen nogen sparevilje? Det skulle vi jo kunne læse ud af den bunke af ændringsforslag, som regeringen har forelagt. Regeringen har ingen sparevilje. Man kan end ikke overholde den aftale, man havde med venstre, om besparelser på 2,5 mia kr. Man kan højst komme igennem med besparelser i 1980, der ligner 1,5 mia kr. Det er et brud på en forligsaftale, men det er selvfølgelig noget, venstre skal afgøre med socialdemokratiet; det kan vi andre jo ikke blande os i.

Men ved at se på nogle af de enkelte besparelsesforslag, regeringen har fremsat, kan

vi vurdere, om regeringen egentlig ønsker nogen besparelser.

Man vil f. eks. spare lidt på u-landsbistanden, siger regeringen – 100 mill. kr. – men det er jo ikke korrekt. Det, regeringen vil, er at mindske den stigningstakt, som man havde sat i gang for u-landsbistanden. I det kommende finansår vil der altså derfor også være tale om en stigning i u-landshjælpen og ikke, som regeringen hævder, om en nedsættelse.

Regeringens ændringsforslag tager ikke sigte på at genoprette konkurrenceevnen; tværtimod. Det, regeringen vil, er at forhøje omkostningsniveauet i Danmark, hvilket klart og tydeligt fremgår af de ændringsforslag, som regeringen har forelagt for folketingets finansudvalg.

Hvad er det så, regeringen vil gøre? Hvordan vil de opretholde økonomien herhjemme? Ja, man vil optage indenlandske statslån på 45 mia kr., og man vil optage udenlandske lån på 10 mia kr. Det skal dog tilføjes, at dette ønske bliver fremført for folketinget allerede i finansåret 1979. Men den politik, som regeringen har lagt op til, senest ved statsministerens tale her for et øjeblik siden, fortæller os, at ikke engang de indenlandske og udenlandske lån, som regeringen har forelagt folketinget forslag om, kommer til at slå til i det kommende finansår.

Statsministeren nævnte, at den lovpakke, som regeringen har fremsat forslag om i folketinget, skulle hjælpe på omkostningsniveauet, skulle hjælpe på betalingsbalancen. Vi har netop i dag fået et småtryk – jeg ved ikke, hvorfor regeringen kalder det et småtryk – en oversigt over den flerårige helhedsløsning. Et kig i dette småtryk fra budgetdepartementet viser os klart, at vi kan forvente et betalingsbalanceunderskud svingende mellem 12 mia kr. og 15 mia kr. de kommende tre år.

Vi tror ikke på regeringens budgetteringsforudsætninger; selv om det ulykkelige skulle ske, at regeringen fik vedtaget sin lovpakke, ville vi få et betalingsbalanceunderskud i de kommende tre år i størrelsesordenen 55 mia kr. Vi kan altså se i øjnene, at samfundet ved udgangen af 1982 skylder noget, der ligner 130 mia kr. til udlandet. Det er en uforsvarlig økonomisk politik, som regeringen lægger op til.

[Glensgård]

Vi vil også, med de ændringsforslag, regeringen har forelagt for finansudvalget, fortsat skulle operere med et bruttokasseunderskud på langt over 40 mia kr., et bruttokasseunderskud, som SV-regeringen talte om skulle ned på omkring 39 mia kr.

Men hvad er det så, regeringen har lagt op til? Regeringen har lagt op til, at vi nu skal have stop for priser og avancer, og det skulle slå igennem på finansloven på den måde, at vi ikke skulle have de samme omkostninger og dermed ikke de samme tal på pris- og lønreserver. Erhvervslivet må altså ikke lænere tjene penge. På denne måde mener regeringen at de danske økonomiske problemer kan hjælpes.

Tror man virkelig, at dansk erhvervsliv vil investere i Danmark, under den forudsætning at man ikke må tjene penge? Nej, naturligvis ikke. Og når man så også sætter stop for udbytter og tantiemer, er det klart, at man fjerner investeringslysten i det danske samfund. Det er også det, regeringen har lagt op til, og det er også en klart socialdemokratisk politik.

Men vi må sige, at med det lovprogram, regeringen har forelagt nu, må vi forvente, at det går endnu værre med statsfinanserne, end regeringens egne økonomer forudsætter. Det er klart, at de mennesker, der i dag har penge til investering, naturligvis ikke vil investere dem i et samfund, hvor de kan blive udsat for, at pengene senere bliver konfiskeret.

Regeringen vil også gå videre ad en anden vej – og det slår også igennem på finansloven, siger regeringen – man vil lave stop for lønstigninger. Er det den danske lønarbejder, der igen skal straffes af socialdemokratiet? Er det ham, der skal rammes? Ja, det er det tilsyneladende, for ikke nok med at man vil lave stop for lønninger, man vil også gribe ind i dyrtidsreguleringen. Dyrtidsreguleringen, som har været en hævdvunden ret igennem mange år, og som LO har stået bag ved i mange år og sagt om: den rører I ikke ved, også den tager regeringen nu fat på, og det gør man i forhold til finansloven ved at sige, at der ikke skal budgetteres med de samme dyrtidsportioner i 1980.

Hvad er det egentlig, regeringen har fundet ud af her? Det er såmænd en gammel kristeligt folkeparti-plan. Det er såmænd den plan, som den tidligere formand for kommu-

nistisk parti kaldte kuk-kuk-planen, og det er vel egentlig et godt udtryk: kuk-kuk-planen. Man vil altså straffe dansk erhvervsliv og straffe danske lønmodtagere, og på den måde tror man man får genoprettet beskæftigelsen.

Men regeringen siger jo også mere i sine ændringsforslag, regeringen siger nemlig, at vi fortsat skal operere med at have 200.000 arbejdsløse i begyndelsen af 1980erne. En socialdemokratisk regering, der budgetterer på lang sigt – det må være lang sigt for socialdemokratiet at se 2 år ud i fremtiden – budgetterer med 200.000 arbejdsløse! Det er naturligvis asocialt, og det fremgår også klart af de ændringsforslag, vi har fået forelagt.

Men der skal jo også være lidt godter i den pose, regeringen forelægger. Man vil nu til at styre ATP-penge efter LOs ønsker; på den måde har man åbenbart fået lukket munden på Thomas Nielsen.

Vi advarer kraftigt imod at tro på, at man kan genoprette den danske økonomi ved at lade LO investere i virksomheder, som er LO følgagtige. Vi tror, det er en forkert og fejlagtig politik.

Men regeringen går jo videre, og det fremgår også af ændringsforslagene til finansloven. Man vil nemlig køre noget på en misundelsespolitik. Nu skal formuebeskatningen øges. Det er klart, vi har nu fået 16. alm. vurdering kørt igennem, og så er der penge at hente for finansministeren. Men hvis man tænker på mange af de mennesker, som bliver ramt af det på grund af deres erhverv – jeg tænker på landbrug – vil man se, at landbruget kommer til at betale formueskat af en formue, som senere konfiskeres ved hjælp af kapitalvindingsskatten. Det er klart socialdemokratisk politik. Vi tror ikke på denne misundelsespolitik, og vi advarer imod den.

Regeringen har også fået et andet forhold galt i halsen. Man vil nu til at omlægge fradraget for renter fra fradrag i indkomst til fradrag i skat. Regeringen vil nu tvinge en del af de 60 pct. af befolkningen, som bor i egen bolig, fra hus og hjem; det er regeringens oplæg.

Slår det igennem på finansloven? Nej, det gør det ikke, og det slår ikke igennem, fordi vi ikke kan få det fuldført så hurtigt, som regeringen gerne ønskede det. Derfor får det ingen virkning i hvert tilfælde for 1980, men det er klart, det får virkning for de kommen-

[Glensgård]

de år, og det er naturligvis også socialdemokratiets hensigt med de ændringer til finansloven, der lægges op til.

Regeringen vil også straffe erhvervslivet yderligere, nemlig de virksomheder, som hovedsagelig er organiseret i selskabsform, og som hovedsagelig beskæftiger sig med eksport: de skal nu også straffes med at få en forhøjelse af deres selskabsskat fra 37 til 40 pct. Det giver lidt penge på kort sigt til finansministeren, og det kan vi også se af hans ændringsforslag, men på lang sigt giver det en negativ virkning, for det er klart, at de pågældende virksomheder ikke fortsat ønsker at være i et samfund, som brandbeskatter dem. Som statsministeren også ganske rigtigt har sagt – hvad jeg nævnte før – giver øget beskatning øget arbejdsløshed. Det gælder naturligvis også øget virksomhedsbeskatning: en øget virksomhedsbeskatning giver naturligvis øget arbejdsløshed, for virksomhederne flygter til udlandet.

Så har man fundet ud af, at landbruget nu skal straffes med retsforbundets grundideer: vi skal nu have indført en statsgrundskyld. Som om det skulle gavne konkurrenceevnen, som om det skulle gavne beskæftigelsen! Nej, naturligvis ikke. Man har end ikke lavet den fradragsberettiget, og det er vel derfor ikke forkert at sige, at regeringen på denne måde har startet sine tyvetogter i finansåret 1980.

Men der er også reelle besparelser – det skal lige siges – i socialdemokratiets spareoplæg: folkepensionisterne skal have en tur ned – 500 mill. kr. ned med folkepensionen. Det er lige nøjagtig det, socialdemokratiet vil: 500 mill. kr. skal fjernes fra folkepensionisterne. Så kommer man springende lidt senere og siger: nå ja, men vi vil gerne give lidt til varmebidrag. Igen en klar socialdemokratisk misundelsespolitik. Men som man hørte socialministeren refereret for i TV-Avisen, vil man fjerne enhver form for folkepension til dem, der kan klare sig selv. Det er da klar snak – men vi vil advare imod at følge socialdemokratiet i denne asociale nedskæringspolitik.

Hvad er det, socialdemokratiet vil? De vil opbygge en kløft imellem forskellige grupper i befolkningen, og det kan vi se af de mange hundrede forslag, regeringen har forelagt for finansudvalget. Man vil opbygge en kløft, og det skal man naturligvis også have lov til,

men der findes ikke noget i regeringens forslag, som kan gavne beskæftigelsen.

Det var lidt om økonomien, skal vi så tage lidt om det saglige arbejde, vi bliver budt af regeringen. Det er meget begrænset, og om det er, fordi vi har fået et skifte i regeringen, skal jeg lade være være usagt, men så sent som torsdag i sidste uge – og jeg er sikker på, at finansministeren godt kan huske tilbage til torsdag i sidste uge – fik vi fra regeringen besked om, at regeringen ikke agtede at stille ændringsforslag til finansloven, som skulle regulere i forhold til regeringens egne budgetoverslag. Det var torsdag i sidste uge. Vi har haft ministeren i samråd om dette problem to gange, og hver gang er ministeren blevet spurgt: hvornår får vi ændringsforslag, som står i relation til regeringens egen finansredegørelse fra oktober måned? Og hver gang har vi fået besked om, at det kunne vi ikke forvente at få; man ville køre videre med den nuværende finanslov. Vi har bedt om at få skriftlige svar; de er også udeblevet. Men altså torsdag i sidste uge havde vi ministeren sidste gang i samrådets finansudvalg, og allerede fredag morgen kom regeringens ændringsforslag så, fremsendt til finansudvalget.

Det er beskæmmende, at ministeren 24 timer forinden over for finansudvalget har givet udtryk for noget andet. Jeg ved godt, at finansministeren i dag i samrådet forsøgte at løbe fra det ved at sige: ja men det sagde jeg da allerede i torsdags; regeringens sidste ændringsforslag ville snart fremkomme. Men det passer ikke, og så kan finansministeren sidde og sige lige så mange gange, han vil, at det sagde han. For samrådet blev afholdt på grund af fremskridtspartiet; vi anmodede om at få en redegørelse for de nuværende finanslovstal i forhold til finansredegørelsen fra oktober måned. Hvad fremkom regeringen med? En edb-udskrift, hvor man havde taget regeringens tekniske ændringsforslag ind, men ikke havde taget hensyn til de nye skøn på pris- og lønreserven, på arbejdsløhedsområdet osv. osv. Det er de forhold, finansudvalget er blevet budt af regeringen.

Jeg skal i denne forbindelse, selv om jeg godt er klar over, at det senere bliver et angrebepunkt på fremskridtspartiet, ikke undlade at sige, at sidste år var samtlige partier minus fremskridtspartiet enige om at udsende en pressemeddelelse, hvor man svinede

[Glensgård]

fremskridtspartiet til. Ikke fordi vi ikke overholdt forretningsordenen, men fordi vi ikke fulgte et flertal i finansudvalget vedrørende aflevering af ændringsforslag. En forsigtig forespørgsel fra fremskridtspartiet i år, om man skulle udsende en tilsvarende svinagtig meddelelse om regeringen, kunne naturligvis ikke skaffe flertal. Men regeringen – og det skal dog lige slås fast – har ikke overholdt de frister, som et flertal i finansudvalget er blevet enige om. Fremskridtspartiet sagde på forhånd, at vi ikke forventede, at vi kunne overholde dem, og derfor er vi sådan set også indstillet på, at regeringen naturligvis kan komme i en situation, hvor de må fravige et flertals afgørelse. Men problemet er, at når det er fremskridtspartiet, skal de mest svinagtige pressemeddelelser fremsendes; når det er regeringen, er der et flertal, der vil undskylde den samme handling.

Vi skal ikke beklage, at regeringen er kommet sent – bedre sent end aldrig – og det vil vi også sige med hensyn til ændringsforslag, der går ud på besparelser. Hvis regeringen i den sene natte-tid skulle blive enig med sig selv om at foreslå yderligere besparelser, kan regeringen regne med fremskridtspartiet. Men hvis regeringen ikke kan finde ud af det, skal fremskridtspartiet nok ved tredje behandling stille sine ændringsforslag, og så er regeringen velkommen til at plukke i den virkelig skønne buket af besparelsesforslag.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg skal helt afstå fra at opfordre hr. Glensgård til at undlade at referere fra udvalgsarbejde. Det burde være et begrænset ønske at fremsætte, at man holdt sig til sandheden, når man refererer fra udvalgsarbejde; end ikke dette sidste skal jeg bede hr. Glensgård om. Det vil nok være umuligt at få det opfyldt.

Derudover skal jeg kun sige, at jeg helt skal henholde mig til den aftale, der i går blev indgået på formandsmødet, om, at debatten omkring statsministerens tale afholdes i morgen.

Hermed sluttede forhandlingen

Afstemning

§§ 1–16, ændringsforslag nr. 1–7, § 17, således ændret, §§ 18–22, § 23 med tillæg, §§ 24–28, ændringsforslag nr. 8 om indsættelse af en ny paragraf, §§ 30 og 31, ændringsforslag nr. 9–13 og § 32, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i finansudvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om optagelse af statslån i udlandet.

(Lovforslag nr. L 43. Fremsat 27/11 79).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Camre (S):**

Det foreliggende lovforslag indeholder en bemyndigelse, der gør det muligt for finansministeren at optage lån i udlandet svarende til et samlet beløb på 10 mia kr., og jeg kan nok sige, at alle vi, der sidder i denne sal, kunne ønske os, at det ikke havde været nødvendigt at fremsætte dette lovforslag. Men som alle ved, har vi i øjeblikket et underskud i samhandelen med udlandet, og det vil derfor en tid endnu være nødvendigt at optage sådanne lån.

Formålet er ikke at imødekomme et akut behov for at skaffe udenlandsk valuta, men det er regeringens ønske, har jeg forstået, at man kun skal lovgive om disse udlån én gang om året.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at for så vidt angår den statsgæld, der er optaget af staten i udlandet indtil nu, vil renter og afdrag kulminere med betalinger i 1982 på 7,7 mia kr. og i 1983 med 7,8 mia kr., og det viser jo ganske klart behovet for den økonomiske saneringspolitik, som regeringen har lagt frem. Det er åbenbart, at indtil virkningerne af denne saneringspolitik